

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 3 września 2024 r.

w sprawie **G. M.**, oskarżonej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i
art. 56 § 1 k.k.s. i innych,
wniosku Sądu Okręgowego we Wrocławiu o przekazanie sprawy do
rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 18 lipca 2024 r., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt III K 187/24, do rozpoznania Sądowi Okręgowemu z Zamościu - z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. We wniosku wskazano, że na wniosek Sądu Okręgowego w Zamościu, Sąd Apelacyjny w Lublinie postanowieniem z dnia 12 czerwca 2024 r., sygn. II AKo 82/24 przekazał niniejszą sprawę w trybie art. 36 k.p.k. do rozpoznania przez obecnie wnioskujący Sąd Okręgowy we Wrocławiu. W uzasadnieniu wniosku zaakcentowano, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby sprawa toczyła się przed Sądem Okręgowym w Zamościu, albowiem jest to sąd właściwy rzeczowo i miejscowo, a żadne względy natury faktycznej ani prawnej nie dają podstaw do

kwestionowania zdolności tegoż Sądu do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, a nadto ustalenia właściwości delegacyjnej Sądu Okręgowego we Wrocławiu dokonano na podstawie nierzetelnie przedstawionych danych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przytoczone we wniosku argumenty nie wskazują, aby w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki uzasadniające przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, co w tej sprawie jest jednoznaczne ze zwrotem sprawy Sądowi Okręgowemu w Zamościu.

Zauważyć należy, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu całe uzasadnienie postanowienia z 18 lipca 2024 r. poświęcił w istocie nie wykazaniu konieczności przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, a wskazaniu na błędność decyzji Sądu Apelacyjnego w Lublinie, który na mocy art. 36 k.p.k. ustalił właściwość delegacyjną tego sądu do rozpoznania sprawy. W takiej sytuacji Sąd Najwyższy stwierdza jedynie, że nie ma jakichkolwiek podstaw faktycznych czy też prawnych do badania zasadności wydanego w trybie art. 36 k.p.k. postanowienia, natomiast kwestionowanie decyzji Sądu Apelacyjnego w Lublinie, w taki sposób jak to uczynił Sąd Okręgowy we Wrocławiu, jest co najmniej niestosowne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[PGW]

[ms]